

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/62/2017
Identifikačné číslo spisu: 6615203664
Dátum vydania rozhodnutia: 28.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6615203664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Stredoslovenská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s., so sídlom Partizánska cesta 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 644 030, proti žalovanému: A5 s.r.o., so sídlom P. Rádayho 8, 984 01 Lučenec, IČO: 45 704 767, zast. advokátom: JUDr. Ladislav Faludí, 9. mája 20, 985 59 Vidiná, o zaplatenie 682,45 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Cb/76/2015, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. apríla 2017, č. k. 41Cob/295/2016-219, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júla 2015, č. k. 14Cb/76/2015-62 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 682,45 eur s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 301,42 eur od 22. marca 2014 do zaplatenia, s 8,15% ročným úrokom z omeškania zo sumy 311,93 eur od 18. júna 2014 do zaplatenia, 8,15% ročným úrokom z omeškania zo sumy 69,10 eur od 18. júna 2014 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 40,50 eur.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal zaplatenia sumy 682,45 eur s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia faktúry č. 240306787 na sumu 301,42 eur so splatnosťou 21. marca 2014, faktúry č. 241051681 na sumu 311,93 eur so splatnosťou 17. júna 2014, faktúry č. 241051721 na sumu 69,10 eur so splatnosťou 17. júna 2014 vystavených žalobcom a doručených žalovanému na základe obchodnej zmluvy č. 211201853 o odvádzaní odpadových vôd verejnou kanalizáciou uzavretou medzi žalobcom a žalovaným dňa 31. januára 2013. Žalobca je v meste Lučenec správcom verejného vodovodu, z ktorého v zmysle ustanovení zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov vykonáva pre svojich odberateľov dodávky vody a odvod odpadových vôd. Žalovaný ako producent vôd z povrchového

odtoku verejnou kanalizáciou na odbernom mieste P. Rádayho, Lučenec je u žalobcu registrovaný pod internými evidenčnými číslami 20001-52020-0 a č. 20001-53300-0.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 15. januára 2013 obchodnú zmluvu č. 211201853 o odvádzaní odpadových vôd verejnou kanalizáciou, na základe ktorej boli žalovanému vystavené aj faktúry č. 240306787, č. 241051681, č. 241051721, ktoré žalovaný neuhradil, pričom bol žalobcom na ich neuhradenie upozornený písomnými upomienkami, na ktoré žalovaný nereagoval. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca a žalovaný platne uzavreli obchodnú zmluvu č. 211201853, v ktorej dostatočne vymedzili predmet svojich vzájomných záväzkov a z ktorej jednoznačne vyplýva povinnosť žalobcu odvádzat' odpadové vody verejnou kanalizáciou a žalovanému záväzok za poskytnuté plnenie zaplatiť žalobcovi stočné. Keďže žalovaný svoj záväzok nespĺnil a uvedené faktúry neuhradil, súd mal za to, že právny nárok žalobcu je dôvodný.

4. Na odvolanie odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 13. apríla 2016, č. k. 41Cob/395/2015-107, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd Lučenec vo veci opätovne konal a vykonal dokazovanie prostredníctvom výsluchu žalobcu a svedkov H. Q. I. a H. U. T. a oboznámením sa s písomnosťami, konkrétne s žalobným návrhom, obchodnou zmluvou č. 211201853, všeobecnými obchodnými podmienkami dodávky vody a odvádzania odpadových vôd, faktúrou č. 240306787, upomienkou č. 314000510, upomienkou 2 č. 314005212, faktúrou č. 241051681, upomienkou 1 č. 314008660, upomienkou 2 č. 314011186, faktúrou č. 241051721, upomienkou 1 č. 314009090, upomienkou 2 č. 314011374, predžalobnou výzvou k úhrade faktúry zo dňa 30. marca 2015, odporom proti platobnému rozkazu zo dňa 25. mája 2015, vyjadrením žalobcu k podanému odporu proti platobnému rozkazu, stanoviskom žalovaného zo dňa 26. mája 2016, e-mailovou komunikáciou, zmenou odberateľa zo dňa 30. apríla 2013, snímkou z katastrálnej mapy, výpisom č. 9580, 9581, 9869, 8825, fotodokumentáciou, ktorú predložil žalobca, listom žalobcu zo dňa 17. decembra 2013, listom žalovaného zo dňa 09. decembra 2013, obchodnou zmluvou č. 211201853 zo dňa 12. decembra 2011, oznámením o zmenách v Obchodnom registri, vyjadrením žalobcu zo dňa 23. júna 2016, písomnými vyjadreniami žalovaného zo dňa 04. júla 2016, 06. júla 2016, čestným prehlásením X. I. výpisom z Obchodného registra SPV ABEA 14 s.r.o., výpisom z knihy prijatej pošty, fotodokumentáciou predloženou žalobcom. Na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie zistil, že žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 12. decembra 2011 obchodnú zmluvu č. 211201853 na dobu neurčitú s účinnosťou od 01. novembra 2011, v zmysle ktorej, žalobca odvádzal odpadové vody verejnou kanalizáciou pre žalovaného ako producenta týchto odpadových vôd, pričom bolo účtované odvádzanie z redukovaných plôch o výmere 312 m². Z dôvodu zmeny sídla spoločnosti žalovaného a konateľa spoločnosti uzavreli žalobca a žalovaný novú zmluvu dňa 31. januára 2013 č. 211201853 s účinnosťou od 15. januára 2013 na dobu neurčitú, so súčtom redukovaných plôch 312 m². K uvedenej zmluve boli uzavreté prílohy č. 2, 3, 4, 5, pričom v prílohe č. 5 z 03. mája 2013 vyplýva, že súčet redukovaných plôch je navýšený na 1408 m². Žalovaný v konaní namietal platnosť uzavretej zmluvy a skutočnosť, že k uzavretiu prílohy č. 5 k obchodnej zmluve malo dôjsť donútením zo strany žalobcu, ktorý hrozil odstávkou vody v prípade, že k uzavretiu uvedenej prílohy nedôjde. Žalovaný poukázal aj na list zo dňa 09. decembra 2013 v ktorom žiadal o zrušenie zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil uzavretú zmluvu sčasti ako spotrebiteľskú zmluvu z dôvodu, že žalovaný je správcovskou spoločnosťou, ktorá vykonáva správu v mene vlastníkov jednotlivých bytov a zmluva bola uzavretá na formulári, ktorý žalovaný nemal možnosť ovplyvniť. Z dôvodu, že žalovaný odvádzal odpadové vody aj z pozemkov patriacich inej spoločnosti, podnikateľskému subjektu, ktorý koná v rámci predmetu svojej činnosti, nebolo preto podľa názoru súdu prvej inštancie možné v tejto časti posudzovať odvádzanie odpadových vôd za spotrebiteľský vzťah.

6. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluvné strany dostatočne vymedzili predmet svojich záväzkov a zmluvu uzavreli platne. Výška odplaty za odvádzanie odpadových vôd z redukovanej plochy 1408 m² bola stanovená podľa vyhlášky MZP SR č. 379/2003 Z. z.. Súd posudzoval aj obranu žalovaného, ktorá spočívala najmä v tom, že uzavretá obchodná zmluva bola antidatovaná a u žalobcu išlo o podmieňovanie uzatvorenia dodávky vody uzavretím zmluvy o odvádzaní vody, čo považoval žalovaný

za nekalosúťažné konanie. Súd prvej inštancie uviedol, že s poukazom na ustanovenia § 44 ods. 1 a § 43 ods. 2 písm. c/ zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník má za to, že zmluva nadobudla platnosť, keď došla žalobcovi podpísaná žalovaným, a to dňa 05. februára 2013, od kedy nadobudla tiež účinnosť, pričom nie je podstatné, či si zmluvné strany dohodli v zmluve účinnosť už od 15. januára 2013. Rozhodná je skutočnosť, že v čase za ktorý žalobca účtuje žalovanému odvádzanie odpadových vôd táto zmluva bola platná a účinná. Súd zároveň konštatoval, že je pravdou, že žalovaný nie je vlastníkom a správcom všetkých pozemkov, z ktorých je odvádzaná zrážková voda, avšak táto skutočnosť mu bola známa už pri uzatváraní prílohy č. 5 k zmluve. Žalovaný ako producent odpadových vôd má nárok odpočítať odplatu za odpadové vody spoluproducentom, za ktorých túto odplatu žalobcovi platí. Súd sa venoval aj údajnému odstúpeniu od zmluvy žalovaným listom z 09. decembra 2013, v ktorom žalovaný žiadal žalobcu o premeranie redukovaných plôch, ktoré nie sú majetkom jeho spoločnosti a žiadal o zrušenie zmluvy v tejto časti od 01. januára 2014 s tým, že vo zvyšnej časti 312 m² by zostala zmluva zachovaná. Žalobca v odpovedi z 17. decembra 2013 vyzval žalovaného, aby predložil aktuálne listy vlastníctva a geometrický plán s vyznačenými parcelami, ktoré podliehajú pod jeho správu na danom odbernom mieste, aby bolo možné stanoviť celkovú plochu pre spoplatnenie, pričom žalovaný tieto podklady žalobcovi nedoručil. Podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné list žalovaného z 09. decembra 2013 považovať za návrh na zmenu zmluvy a keďže zmluva je dvojstranný právny úkon a k dohode o zmene zmluvy medzi stranami nedošlo, súd konštatoval, že platí uvedená zmluva v znení jej príloh tak, ako ju pôvodne uzavreli medzi sebou strany konania. Vzhľadom na to, že zmluva bola uzavretá platne, nebola uzavretá pod nátlakom ani vynucovaná a podmieňovaná zo strany žalobcu a žalovaný sa dostal s platením vyfakturovaných súm do omeškania, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a rozsudkom z 14. júla 2016, č. k. 14Cb/76/2015-174, rozhodol tak, že zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 682,45 eur s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 301,42 eur od 22. marca 2014 do zaplatenia, s 8,15% ročným úrokom z omeškania zo sumy 311,93 eur od 18. júna 2014 do zaplatenia, 8,15% ročným úrokom z omeškania zo sumy 69,10 eur od 18. júna 2014 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

7. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. apríla 2017, č. k. 41Cob/295/2016-219, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd nezistil dôvod k doplneniu dokazovania alebo k jeho zopakovaniu, preto vychádzal zo skutkových zistení súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa však nestotožnil s posúdením uzatvorenej zmluvy ako spotrebiteľskej, keďže žalovaný aj žalobca ako zmluvné strany sú právnickými osobami, konajúcimi v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Žalovaný sa v konaní ako aj v odvolaní primárne domáhal toho, že rozsah plôch za ktoré mu bola vyúčtovaná povinnosť zaplatiť stočné, nezodpovedá rozsahu jeho vlastníckeho práva k jednotlivým plochám. K tomu odvolací súd uviedol, že žalovaný dobrovoľne uzavrel dňa 31. marca 2013 zmluvu so žalobcom na plochy v rozsahu súčtu redukovaných plôch na odbernom mieste 312 m² a následkom žiadosti o zmenu odberateľa na odbernom mieste č. 20001-21720-0 uzavrel dňa 03. mája 2013 so žalobcom prílohu č. 5 k zmluve, v ktorej bol súčet redukovaných plôch dohodnutý v rozsahu 1408 m². List žalovaného zo dňa 09. decembra 2013, ktorým sa žalovaný mal domáhať zrušenia zmluvy nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné vyhodnotiť ako jednostranné odstúpenie od zmluvy, ale ako návrh na zmenu uzavretej zmluvy. Žalobca navyše prejavil záujem pristúpiť k zmene zmluvy za predpokladu, že žalovaný predloží listy vlastníctva a geometrický plán s vyznačenými parcelami, ktoré podliehajú pod jeho správu na danom odbernom mieste, aby bolo možné stanoviť celkovú plochu pre spoplatnenie. Žalovaný podklady nedoručil, v dôsledku čoho bol opätovne žalobcom vyzvaný na ich predloženie na zákazníkovi centre v Lučenci, pričom po ich predložení mal byť kontaktovaný vedúcim prevádzky, ktorý za účasti žalovaného a na základe podkladov vykoná kontrolu veľkosti plôch, z ktorých sú odvádzané zrážkové vody. Žalovaný ale súčinnosť neposkytol, preto platí zmluva tak, ako bola medzi zmluvnými stranami uzavretá. K obrane žalovaného, že uvedené doklady predložiť nemohol, keďže nehnuteľnosti mu nepatria a nie sú ani pod jeho správou a preto k dokladom k nim nemá prístup, odvolací súd uviedol, že žalobca žiadal o predloženie dokladov len k tým nehnuteľnostiam, ktoré podliehajú pod jeho správu a teda nežiadal o doklady k tým nehnuteľnostiam, ktoré pod správou žalovaného nepatria.

8. Vo vzťahu k námietkam žalovaného týkajúcich sa povinnosti platiť stočné za pozemky, ktoré nie sú vo vlastníctve, resp. správe žalovaného, poukázal odvolací súd na ust. § 28 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2011 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach, podľa ktorého za odvádzanie odpadových vôd verejnou kanalizáciou platí producent prevádzkovateľovi verejnej kanalizácie stočné, ak sa nedohodne, že stočné sa platí vlastníčkovi verejnej kanalizácie a v prípade, že spoluproducenti vypúšťajú odpadové vody prostredníctvom producenta, vzniká spoluproducentom povinnosť, aby za vypúšťané množstvo odpadových vôd zaplatili producentovi rozpočítanú čiastku. Z uvedeného vyplýva, že citované ustanovenie predpokladá situáciu, kedy komplex nehnuteľností je napojený na verejný vodovod jednou prípojkou. Preto ak žalovaný uzavrel zmluvu vzhľadom na všetky plochy uvedené v prílohe č. 5 zmluvy, pričom nie je producentom odpadových vôd na všetkých týchto plochách, pretože časť týchto plôch produkujú spoluproducenti ako skutoční vlastníci plôch uvedených v prílohe č. 5, vzniká žalovanému nárok na rozpočítanie stočného voči spoluproducentom. Vzťah medzi producentom a spoluproducentom sa však podľa názoru odvolacieho súdu netýka povinnosti producenta uhradiť stočné prevádzkovateľovi verejnej kanalizácie, preto sa nemôže týmto spôsobom brániť povinnosti, ktorú na seba zmluvne prevzal v uzatvorenej obchodnej zmluve a prílohe č. 5 k tejto zmluve. Na základe uvedeného preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

9. Rozsudok odvolacieho súdu napadol v zákonom stanovenej lehote žalovaný dovolaním. Prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), t. j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Žalovaný uviedol, že uzavretá obchodná zmluva, ako aj jej prílohy boli vypracované žalobcom a žalovaný nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť ich obsah, žalovaný sa mohol len rozhodnúť, či zmluvu v uvedenom znení uzavrie alebo nie, pričom sa neprihliadalo na nezrovnalosti medzi stavom vymedzeným v zmluve a skutkovým stavom. Za podstatnú skutočnosť považuje však žalovaný postup súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, kedy sa konajúce súdy nevysporiadali s námietkou žalovaného ohľadne neopodstatnenosti uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa dožaduje úhrady peňažných poplatkov za odvod zrážkovej vody z pozemkov, ktoré žalovaný nevlastní ani nespravuje a z ktorých sa zrážková voda do verejnej kanalizácie ani neodvádza. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces vidí dovolateľ v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, najmä s poukazom na nevysporiadanie sa s uvedenou námietkou žalovaného. Dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Podaním z 12. septembra 2017, doručeným súdu prvej inštancie dňa 13. septembra 2017, doplnil dovolateľ svoju argumentáciu o poukázanie na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. mája 2017, č. k. 41Cob/360/2016-223, ktoré sa malo týkať obdobnej veci, aká je predmetom tohto sporu, pričom Krajský súd v Banskej Bystrici označeným rozhodnutím zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosti, čo malo za následok porušenie práva odvolateľa na spravodlivý súdny proces.

11. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, preto dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

13. Žalovaný dovolanie odôvodnil skutočnosťou, že mu malo byť nesprávnym procesným postupom súdu znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Uvedené špecifikoval tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, najmä s ohľadom na námietku týkajúcu sa skutočnosti, že žalobca sa dožaduje úhrady peňažných poplatkov za odvod zrážkovej vody z

pozemkov, ktoré žalovaný nevlastní ani nespravuje a z ktorých sa zrážková vody do verejnej kanalizácie ani neodvádza.

14. Pod právom na spravodlivý proces je možné rozumieť možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces však nie je právo strany sporu, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rozhodol podľa jeho predstáv (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 19/02, II. ÚS 3/1997, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) . Rovnako nie je garanciou toho, aby bola strana sporu v konaní pred všeobecným súdom úspešná. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony, pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený. Procesným postupom súdu je faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosť jej aktívnej účasti na konaní (1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012).

15. Dovolateľ odvodzuje porušenie svojich procesných práv a tým porušenie práva na spravodlivý proces v tak zásadných nedostatkoch odôvodnenia spôsobujúcich nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktoré majú zakladať vadu zmätočnosti odôvodňujúcu žalovaným navrhované zrušenie týchto rozhodnutí. Judikatúra najvyššieho súdu vzťahujúca sa k právnej úprave dovolania účinnej do 30. júna 2016, teda za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania (R 111/1998). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17. Právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúru práva na odôvodnenie rozhodnutia rámcovo upravuje ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. V danej veci sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C. s. p.), ktoré spĺňalo kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody. Dovoláním napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené prípadne ústavne nekonformné. Skutočnosť, že dovolateľ so závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí nesúhlasí, nemožno stotožňovať s porušením práva na spravodlivý proces.

18. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd (na základe zásady, podľa ktorej nemožno posudzovať odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu samostatne, porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) v odôvodnení rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlili z akých skutkových zistení pri rozhodovaní vychádzali, logicky kompaktné odôvodnili právne posúdenie vecí spolu s označením príslušných ustanovení, ktoré na prejednávany prípad aplikovali. Nemožno sa preto stotožniť s názorom dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení uvedených rozhodnutí, keď tieto spĺňajú zákonom predpísané náležitosti.

19. K žalovanému tvrdenej skutočnosti, že konajúce súdy sa nezaoberali námietkou žalovaného ohľadne neopodstatnenosti uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa dožaduje úhrady peňažných poplatkov za odvod zrážkovej vody z pozemkov, ktoré žalovaný nevlastní ani nespravuje a z ktorých sa zrážková voda do verejnej kanalizácie ani neodvádza, najvyšší súd uvádza, že súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia (v bodoch 38 a 39), kde konštatoval, že pozemky uvedené na LV č. 8825, kde ako správca je uvedená spoločnosť SPV ABEA 14 s.r.o., tvoria pozemky z ktorých voda nie je odvádzaná do verejnej kanalizácie, ide o vzťah medzi týmito dvoma správcovskými spoločnosťami, teda vzťah medzi producentom a spoluproducentom a žalovaný ako producent odpadových vôd má nárok rozpočítať spoluproducentom odplatu za odpadové vody, ktoré platí za spoluproducentov. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal aj listom žalovaného z 09. decembra 2013, v ktorom žiadal žalobcu o premeranie redukovaných plôch z dôvodu, že tieto plochy žalovaný nevlastní ani nespravuje, pričom konštatoval, že uvedený list je potrebné posudzovať ako návrh na zmenu zmluvného vzťahu a v dôsledku neposkytnutia súčinnosti (nepredloženia žalobcom požadovaných dokladov) žalovaným, neprišlo k dohode o zmene zmluvy. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v bodoch 63 a 64 zdôraznil správnosť záverov súdu prvej inštancie a stotožnil sa s jeho argumentáciou.

20. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodiť, najvyšší súd dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.